

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Dr. L. R.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Tělovýchovná jednota TATRAN Starý Lískovec, o.s.**, se sídlem v Brně, Klobásova 79, zast. JUDr. Vojtěškou Burešovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Jedovnická 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č. j. MMB/0236749/2013, sp. zn. OÚSR/MMB/0195632/2013

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 13. 9. 2013 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č. j. MMB/0236749/2013, sp. zn. OÚSR/MMB/0195632/2013, kterým bylo zrušeno předchozí prvostupňové správní rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Starý Lískovec, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 29. 1. 2013, č. j.

MCBSLI/00730/13/OVÚP/Sto, kterým bylo zastaveno územní řízení zahájené dne 3. 10. 2011 na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ohledně umístění stavby „Zřízení vrtu zdroje vody pro závlahu travnaté plochy fotbalového hřiště Brno č. pop. 600, Klobásova 79“ na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, a to postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného dále řízení ve věci žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby zastavilo postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

II. Obsah žaloby

V rámci návrhu na zahájení řízení žalobkyně uvedla, že odvolací rozhodnutí žalovaného napadá jakožto účastník správního řízení z důvodu nesprávných úředních postupů. V doplňujícím procesním podání ze dne 13. 2. 2014 žalobkyně uvedla, že nepovažuje za únosné, aby řízení v prvním stupni probíhalo od 3. 10. 2011, přičemž toto řízení prokazuje závažné nedostatky a pochybení. Územní řízení nemělo být vůbec zahájeno, neboť stavba již existovala a byla používána jako vrtaná studna. V řízení došlo k porušení práv žalobkyně, zvláštním způsobem, tzv. usnesením o postoupení z důvodu vhodnosti byla celá záležitost přenesena za vysoce pochybných okolností na Odbor lesního a vodního hospodářství Magistrátu města Brna. Aniž by bylo ukončeno územní řízení, došlo k zahájení řízení o odstranění předmětné stavby a k její následné dodatečné legalizaci. Z dalších řízení byla žalobkyně vyloučena. Žalobkyně dále podrobně vylicila vady procesního charakteru, kterými měla být v rámci předmětného řízení zkrácena na svých právech. Napadené rozhodnutí žalovaného se zcela nedostatečně zabývalo vážnými procesními pochybeními, která v rámci řízení podle žalobkyně vznikala. Docházelo též k závažným manipulacím se správním spisem. Osoba zúčastněná na řízení si odporovala ve svých tvrzeních o čerpání vody, čímž se nikdo nezabýval. Žalobkyni nebylo vyhověno, aby došlo např. k zápisu stavu vodoměru a k zodpovězení dalších otázek při veřejném ústním jednání u vrtu dne 3. 11. 2011 a dále dne 12. 7. 2013 v přítomnosti svědka Ing. A. R. Žalobkyně se cítí nedůsledným postupem poškozena a domnívá se, že nadřízenému orgánu nemůže být lhostejné, jestliže někdo hospodář na pozemcích města pronajatých za 1 Kč ročně způsobem, který vyvolává otázky, staví stavby a používá je bez příslušných souhlasů. V dalším doplňujícím procesním podání ze dne 29. 5. 2014 žalobkyně dále konkretizovala své námitky týkající se nesprávného postupu v rámci předmětného správního řízení. Žalobkyně dále uvedla, že došlo k trojnásobnému kamenování jejího domu, které bylo zřejmě výhrůžkou a zastrašováním s cílem odradit ji od jejích postupů a hájení práv účastníka řízení a vypudit z místa a donutit k prodeji nemovitostí za co nejnížší cenu. Žalobkyně žádala, aby soud přezkoumal i zákonnost usnesení prvostupňového správního orgánu o postoupení předmětné věci z důvodu vhodnosti ze dne 30. 10. 2012, č. j. MCBSLI/06808/11/OVÚP/Sto. Žalobkyně dále nad rámec žaloby připomenula, že trvá na zrušení dalších jí vylicených prvostupňových rozhodnutí, vydaných žalovaným a navazujících odvolacích rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí. Ohledně všech těchto rozhodnutí bylo soudem jednáno pod sp. zn. 30 A 86/2013, 30 A 87/2013, 30 A 102/2013 a 30 A 103/2013.

V dalších doplňujících procesních podáních ze dne 20. 3. 2015 a 27. 6. 2015 žalobkyně uvedla, že odkazuje na pro ni zcela nově objevené spisy, které měly (údajně)

předcházet řízení, jejichž výsledkem byla rozhodnutí přezkoumávaná soudem ve sp. zn. 30 A 91/2013 a 30 A 102/2013. Tyto dokumenty nebyly nikdy součástí spisů při nahlížení do spisů u správních orgánů. Usnesení o projednání záměrů v územním řízení bylo před žalobkyní zatajeno, ačkoliv je v něm uvedena jako účastník řízení. Žalobkyně dále uvedla, že za závažnou považuje skutečnost zjištění existence dokumentu žádosti o vydání souhlasu osoby zúčastněné na řízení ze dne 14. 9. 2010. Žalobkyně dále poukázala na usnesení o odložení podání ze dne 29. 9. 2010, přičemž oba dokumenty mají zřejmě svědčit ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Vzniká otázka, proč stavební úřad připustil zahájení řízení o vydání územního souhlasu, když věděl, že stavba byla provedena. S ohledem na náhlé objevení se těchto dokumentů považuje žalobkyně za více než naléhavé si některá fakta ověřit a doplnit a podá podnět k bližšímu prošetření celé záležitosti. Tyto dokumenty nijak nevyvracejí fakt, že již dne 22. 6. 2010 provedl TJ TATRAN Starý Lískovec o.s. stavbu vrtu, který byl již vrtanou studní, sám také již v r. 2011 potvrdil, že z tohoto zdroje byla čerpána voda na zavlažování. Žalobkyně byla mystifikována žádostí o souhlas k provedení HG vrtu. Žalobkyně dále uvedla, že má potíže získat další informace mj. také z e-spisu a z poštovních záznamů, které se týkají některých dokumentů, mj. ohledně vrtu studny, proto bude muset pro jejich získání zvolit jiné cesty. Výsledek řízení o územní souhlas a řízení o stavební povolení mají některé společné kořeny. Stavební úřad a městská část žalobkyni tvrdošíjně odmítá poskytnout některé informace. Při získávání informací mj. žalobkyně zjistila některá závažná pochybení ohledně porušování nájemní smlouvy, Statutární město Brno, Městská část Starý Lískovec od r. 2004 do listopadu r. 2013 umožňovala nájem osobě zúčastněné na řízení, který závažným způsobem porušoval nájemní smlouvu s nájemem za 1 Kč za rok a umožňoval podnájem za okolností, které umožňovaly nedovolené obohacování. Žalobkyně v minulosti opakovaně žádala podnájemní smlouvy ke stavbám, což bylo ignorováno. Zároveň zjistila, že městská část nemá k dispozici protokol z podnájemní smlouvy z r. 2004, která souvisí s vrtem. Je otázkou, na základě čeho městská část udělovala své souhlasy ke stavbám. Kromě toho žalobkyně zjistila pochybení i u jiných staveb. Proto se obrací i na nové vedení města a také zastupitelstvo. Záležitost není a nebude jednoduchá také i proto, že „budeme docházet“, stejně jako dříve (v případě nutnosti i s kamerou), na MČ a SÚ, kde „budeme“ žádat vysvětlení postupu a dokumentace, která byla žalobkyni po léta odpírána, či poskytována neúplně. Přes porušování smlouvy byly poskytnuty tučné dotace a garanty těm, co svěřený majetek města za 1 Kč ročně dále pronajímají soukromým subjektům a nedodržují smlouvu. Až dne 10. 6. 2015 bylo žalobkyni poskytnuto tzv. odstoupení od nájemní smlouvy ze dne 11. 10. 2013 s dalšími důležitými dokumenty. Tato záležitost bude vyžadovat korespondenci s více stranami a bude to věc časově velmi náročná. Žalobkyně předložila v kopii předávací protokol z majetkového odboru Magistrátu města Brna ze dne 10. 6. 2010 a kopii odstoupení od smlouvy adresovaného osobě zúčastněné na řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

K návrhu na zahájení řízení se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 12. 9. 2014, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Navrhovanou stavbu nebylo možné projednávat v režimu územního řízení podle ust. § 84 a násl. zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) a v režimu stavebního řízení podle § 109 a násl. citovaného zákona, neboť se jedná o řízení

vyhrazená pro projednávání budoucích záměrů. Během řízení však bylo zjištěno, že stavba byla zhotovena, a proto na stavbu prováděnou bez příslušného rozhodnutí vyžadovaného zákonem je určen proces projednávání daný ust. § 129 stavebního zákona. Odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství Magistrátu města Brna jako vodoprávní úřad věcně příslušný podle ust. § 104 a 106 zákona č. 254/2001 o vodách, ve znění platném pro projednávanou věc jako speciální stavební úřad vydal dne 13. 5. 2013 pod č. j. MMB/0169133/2013 na předmětnou stavbu dodatečné stavební povolení. Žalovanému nezbylo než v odvolacím řízení postupovat jak mu ukládá ust. § 90 odst. 4 správního řádu, neboť zjistil, že nastal důvod pro zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a odvoláním napadené usnesení prvostupňového správního orgánu bez dalšího zjišťování zrušil a řízení zastavil. Námitky žalobkyně uvedené v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí nemohly mít na výsledek řízení žádný vliv.

IV. Stanovisko osoby zúčastněné na řízení k žalobě

Písemné stanovisko osoby zúčastněné na řízení nebylo podáno, v rámci nařízeného jednání před soudem osoba zúčastněná na řízení sdělila, že žalobu považuje za zmatečnou a právně neopodstatněnou.

V. Obsah nařízeného jednání před soudem

V předmětné věci soud nařídil prvé jednání na 7. 12. 2015, přičemž žalobkyně se z tohoto jednání omluvila. Další jednání soud ve věci nařídil na 23. 5. 2016 (pondělí), předvolání bylo žalobkyni doručováno prostřednictvím pošty, kdy došlo nejprve k uložení písemnosti na poště dne 19. 4. 2016 a žalobkyně si předvolání převzala dne 29. 4. 2016. Dne 19. 5. 2016 (předposlední pracovní den před jednáním) žalobkyně zaslala soudu podání, v jehož rámci žádala o omluvu z nařízeného jednání z následujících rodinných důvodů. Žalobkyně uvedla, že dne 30. 4. 2016 byly s dcerou nuceny odjet do Itálie za půjčené peníze vyřizovat záležitosti ohledně sirotčího důchodu, jehož vyplácení bylo opětovně bez udání jakéhokoli písemného dokumentu zastaveno v r. 2014/2015. Dcera dosáhla věku 26 let a pozbyla výhod poskytovaných studentům do tohoto věku. Z finančních důvodů hrozí dceři ukončení studia. Žalobkyni a její dceři proto nezbylo než jet osobně do Itálie, odjely dne 30. 4. 2016. Žalobkyně též řeší nedoručování mezinárodních zásilek za roky 2010 a 2011 mezinárodními dodejkami ohledně sirotčího důchodu na úrovni České pošty, s.p. a Ministerstva vnitra a dále i Českého telekomunikačního úřadu. Vyšlo najevo, že z 12 dopisů z nich první tři nebyly údajně doručeny, zbylých 9 Česká pošta, s.p. prohlásila 4 za ztracené, včetně dopisu ministrovi s citlivými daty. Je vysoce pravděpodobné, že došlo ke zneužití dat ze ztracených dopisů v procesu dědictví, které proběhlo bez dcery. Na Českou poštu, s.p. se žalobkyně nemůže nijak spolehnout a je nucena vyjet s dcerou řešit věc osobně. Situace se zkomplikovala krádeží občanského průkazu dcery během minulé cesty. Z těchto důvodů jsou žalobkyně s dcerou nuceny pokračovat v jejich úsilí o dosažení výplaty zadržovaného důchodu a podniknou další kroky mj. k získání advokáta na náklady italského státu přímo v Itálii. Cesta žalobkyně a její dcery má být nezbytná a neodkladná, přičemž z momentální situace vyplynula nutnost odjet již v pátek (20. 5. 2016), žalobkyně však v autobuse nesehnala místo vedle dcery. Rezervaci proto učinily na sobotu dne 21. 5. 2016. Odjezd je navíc komplikován zdravotním stavem žalobkyně. Je také jisté, že tato cesta nebude stačit. Cesty nelze plánovat

dopředu a nelze plánovat ani jejich délku (úřady v Itálii fungují do 12, maximálně do 13 hodin). Při nahlédnutí do spisu na ČSSZ byly zjištěny některé značně nestandardní postupy, byl zatajen dokument ohledně charakteru školy odeslaný z Prahy na INPS di Terni, na základě kterého byla dcera zbavena neoprávněně výplaty důchodu za jeden školní rok. Žalobkyně doprovází dceru jako její matka, která vedla veškerou korespondenci o sirotčím důchodu v italštině a působí jako tlumočnick. Doprovod dcery je nezbytný. Žalobkyně proto omlouvala svoji neúčast u jednání a požadovala, aby jednání bylo odročeno.

Krajský soud sdělil žalobkyni faxovou zprávou ze dne 20. 5. 2016, že neshledal důvody pro odročení jednání ve smyslu ust. § 50 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a poučil žalobkyni, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci a že soud bude rozhodovat bez její přítomnosti.

Podle ustanovení § 49 odst. 3 s.ř.s. platí, že neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 s.ř.s.

Podle ust. § 50 s.ř.s. platí, že z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může jednání odročit též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

Důvod, proč soud nevzal za opodstatněný návrh žalobkyně na odročení jednání, spočíval v následujících skutečnostech. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 3. 1999, sp. zn. I.ÚS 40/98 vyplývá, že článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nezakotvuje obecnou povinnost soudu jednat vždy a za každých okolností v přítomnosti účastníků řízení, nýbrž toliko právo každého účastnit se jednání ve své věci. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že soud je povinen odročit jednání v případě, požádá-li účastník před zahájením jednání o jeho odročení z důvodu pracovní neschopnosti, kterou osvědčí a z okolností případu, zejména z účastníkovy dosavadního chování zároveň není patrné, že omluva je motivována snahou prodlužovat soudní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 2 Afs 5/2005, publikován ve sb. NSS č. 558/2005). Z řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 111/2011 a 30 A 91/2013 je Krajskému soudu v Brně známo, že žalobkyně opakovaně maří soudem nařízená jednání tím, že žádá z různých důvodů o jejich odročení. Předvolání žalobkyně a její omluva probíhá opakovaně tak, že soud žalobkyni k jednání zásilkou doručovanou prostřednictvím pošty předvolá, zásilka je na poště uložena 7 – 12 dnů, poté žalobkyni převzata a následuje omluva z jednání a žádost o odročení jednání z různých důvodů, doručená soudu 2 – 5 dnů před termínem nařízeného jednání. Obdobně se tak dělo i v nyní projednávané věci (dvakrát, stejně tak ve věci 30 A 102/2013, ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 111/2011 pak čtyřikrát). Pokud jde o poslední omluvu žalobkyně a žádost o odročení jednání ze dne 19. 5. 2016, pak soud nepovažuje důvody, které žalobkyně v žádosti o odročení jednání uvedla za takové, které by bylo možno označit v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu za důležitý důvod ve smyslu ust. § 50 věta první s.ř.s. Žalobkyně navíc uváděné důvody, pro které tvrdí, že se jednání nemůže zúčastnit, ani náležitě neosvědčila. S ohledem na předchozí zkušenosti s nařizováním jednání, jak byly shora vyličený, soud s dostatečným předstihem žalobkyni k jednání předvolal, aby měla možnost si své osobní záležitosti uspořádat tak, aby jednání mohlo proběhnout. To však žalobkyně neučinila. Vedení předmětného řízení není jen záležitostí žalobkyně, ale je třeba

dbát, aby věc byla rozhodnuta v reálném čase, aby i žalovaný a osoba zúčastněná na řízení a další zainteresované subjekty měli jistotu, jak je ve věci soudem rozhodnuto.

Poté, co soud žalobkyni sdělil, že bude jednáno v její nepřítomnosti, zaslala soudu další podání, a to dne 20. 5. 2016 (poslední pracovní den před jednáním) prostřednictvím faxu (ve věci 30 A 102/2013, nařízené na stejný den jako ve věci 30 A 91/2013 pak toto podání bylo soudu osobně doručeno 23. 5. 2016 – den nařízeného jednání, v 7 hod 35 min), kde zopakovala důvody, které ji vedly k podání žádosti o odročení jednání a zároveň ve věci opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků a přidělení bezplatného právního zástupce před zahájením prvního jednání ve věci. Dále žalobkyně žádala, aby soud před jednáním vyžádal spis od veřejného ochránce práv, aby byl požádán Úřad městské části a Statutární město Brno – Městská část Brno – Starý Lískovec o dodání podkladů k žalobě, která měla být podána městskou částí v souvislosti s nedovoleným obohacováním v areálu TJ TATRAN Starý Lískovec. Žalobkyně dále žádala, aby osoba zúčastněná na řízení doložila hospodaření vodou, náklady na točné a stočné – fakturace BVaK za posledních pět let s podrobným rozpisem na jednotlivé provozy včetně koupaliště a tenisových kurtů a na zavlažování hřiště, aby doložila, k čemu všemu slouží voda z předmětného vrtu užívaná v rámci celého areálu pronajatého za 1 Kč ročně.

Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně trvala na odročení jednání, k tomu soud uvádí, že odkazuje na závěry, které přijal k odročení předmětného jednání shora, žalobkyně žádné nové skutečnosti neuvedla, ani nedoložila.

K žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce – advokáta soud uvádí následující. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodovat pouze v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti a že žadatel zároveň doloží, že v době rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení předchozí žádosti rozhodující (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008- 65 a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150). V předmětné věci žalobkyně osvobození od soudních poplatků žádala opakovaně, většina obsahu téměř 400 stránkového soudního spisu obsahuje podklady týkající se opakovaných podání žalobkyně ve věci osvobození od soudních poplatků a žádosti o ustanovení bezplatného zástupce – advokáta a následné úkony soudu v této záležitosti. Poprvé Krajský soud v Brně rozhodoval o žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce usnesením ze dne 15. 5. 2014, č. j. 30 A 91/2013 – 112, kterým byly obě žádosti žalobkyně zamítnuty, přičemž soud zohlednil zejména skutečnost, že žalobkyně vlastní větší množství nemovitého majetku (mj. rodinných domů v B. na ul. K. č. X, č. X a č. X a ve V., kterých částečně využívá k pronájmu). Žalobkyně následně soudní poplatek uhradila a poté opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce – advokáta. O těchto žádostech soud opakovaně rozhodoval usnesením ze dne 8. 10. 2015, č. j. 30 A 91/2013 – 327, přičemž oba návrhy žalobkyně zamítl a dále též zmiňovaným usnesením zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení. Uvedené usnesení napadala žalobkyně kasační stížností, jenž byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 8 As 168/2015 – 24 jako nedůvodná. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že poměry žalobkyně neodůvodňují přiznání osvobození od soudního

poplatku, žalobkyně již soudní poplatek za žalobu uhradila a nezastoupení advokátem bez dalšího nepředstavuje překážku projednatelnosti žaloby.

Krajský soud již vícekrát opakovanou žádost o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce – advokáta shledal za takovou, která naplňuje podmínky shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65 a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 – 150, a proto o této žádosti již nerozhodoval. Předmětná žádost byla žalobkyní navíc podána zcela těsně před nařízeným jednáním (žádost z pátku 20. 5. 2016, doručená cca ve 14.00 hodin, přičemž jednání, na něhož byla žalobkyně předvolána s dostatečným předstihem, započalo v pondělí 23. 5. 2016 v 9.00 hodin). Zvolený postup soudu navíc neznamená, že by bylo žalobkyni odepřeno právo na projednání věci, přičemž soud rozhodoval na základě žaloby, která byla opakovaně a podstatně žalobkyní doplňována (např. druhé doplnění žaloby bylo učiněno v rozsahu 61 stran).

V rámci nařízeného jednání žalovaný setrval na svém procesním stanovisku, které je uvedeno v rámci rekapitulace jeho písemného vyjádření k věci. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení uvedla, že žalobu považuje za zmatečnou a právně neopodstatněnou. Soud neprovedl dokazování žalobkyní navrženými listinami (viz rekapitulace doplňujícího podání žalobkyně v části II odůvodnění tohoto rozsudku), neboť neměly s předmětem přezkumu přímou souvislost.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle částí třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Napadené rozhodnutí žalovaného zastavilo územní řízení (zahájené dne 3. 10. 2011 na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení) o umístění stavby „Zřízení vrtu zdroje vody pro závlahu travnaté plochy fotbalového hřiště Brno č. pop. 600, Klobásova 79“ na pozemku p. č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, a to postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětná stavba již byla provedena, navíc vodoprávní úřad pro stavbu vydal dodatečné stavební povolení. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je tato skutečnost důvodem pro zastavení řízení.

Žalobkyně namítala celou řadu pochybení procesního charakteru, kterých se měl dopustit v rámci předmětného správního řízení jak prvostupňový správní orgán, tak také žalovaný.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 3. 10. 2011 u Úřadu městské části Brno – Starý Lískovec, stavebního úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby – vrtu na pozemku p. č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec, přičemž jako dalšího účastníka řízení označila mj. žalobkyni. Tímto podáním došlo k zahájení předmětného řízení postupem podle ust. § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož platí, že

řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“), došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Pro územní řízení ohledně předmětné stavby vrtu – studny byl věcně a místně příslušný stavební úřad – Úřad městské části města Brna, Brno – Starý Lískovec, odbor výstavby a územního plánování. Řízení bylo tedy zahájeno na základě kvalifikovaného projevu vůle osoby zúčastněné na řízení (nikoliv správního orgánu) a prvostupňový správní orgán byl o tomto návrhu povinen rozhodnout. Nedůvodná je proto námitka žalobkyně (ve vztahu k zákonnosti postupu správního orgánu), že řízení nemělo být vůbec zahájováno, neboť stavba již byla provedena.

V rámci probíhajícího správního řízení bylo najisto postaveno, že stavba je již zhotovena (viz vodoprávní dozor, vykonaný na místě stavby dne 10. 1. 2013, v jehož rámci bylo zjištěno, že stavba již je hotova a zástupce osoby zúčastněné na řízení navíc sdělil, že v r. 2012 bylo z vrtu odebráno cca 50 m³ vody).

Skutečnost, že prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 30. 10. 2012, č. j. MCBSLI/06808/11/OVÚP/Sto postoupil věc z důvodu vhodnosti postupem podle ust. § 131 odst. 5 správního řádu (z důvodu předpokladu nedovoleného užívání vrtu bez souhlasu), není pro věc rozhodná, neboť Magistrát města Brna, odbor vodního a lesního hospodářství a zemědělství vrátil – postoupil bezodkladně zpět věc k vyřízení věcně i místně příslušnému Úřadu městské části Brno – Starý Lískovec, odboru výstavby a územního plánování rozhodnutím ze dne 4. 12. 2012, č. j. MMB/0413778/2012.

Za situace, kdy bylo jednoznačně zjištěno, že předmětná stavba byla již zrealizována (dokonce i užívána a byla Magistrátem města Brna, odborem vodního a lesního hospodářství a zemědělství dodatečně povolena – rozhodnutím ze dne 13. 5. 2013, č. j. MMB/0169133/2013) bylo nutno rozhodnout o zastavení řízení o umístění stavby postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jak učinil žalovaný v jeho napadeném rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stavba byla zhotovena. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 22. 1. 2013 zahájil Magistrát města Brna řízení o odstranění nepovolené stavby, osoba zúčastněná na řízení následně dne 13. 2. 2013 podala žádost o dodatečné povolení stavby a o povolení k nakládání s povrchovými vodami, přičemž jak bylo shora již uvedeno, došlo dne 13. 5. 2013 k dodatečnému povolení stavby. Za uvedeného stavu nemá předmětné řízení jakéhokoliv významu a otázka týkající se splnění podmínek pro umístění stavby byla řešena v rámci řízení o návrhu osoby zúčastněné na řízení o dodatečném povolení stavby (viz ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona). Krajský soud proto souhlasí s důvody, které vedly žalovaného k zastavení řízení postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jak jsou vylíčeny zejména na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu. Vzhledem k uvedenému závěru (kdy bylo potřeba po procesní stránce zakončit řízení zahájené osobou zúčastněnou na řízení její žádostí, která je za zjištěného skutkového stavu zcela bezpředmětná) nejsou z hlediska přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného relevantní ani

zbývající žalobkyní tvrzené závady v postupech správních orgánů. Bylo též nadbytečné provádět ve věci důkazy navržené žalobkyní, jak bylo shora v rámci části V. odůvodnění tohoto rozsudku již uvedeno, neboť s projednávanou věcí nemají přímou souvislost a nemohou vyvrátit zjištěný pro věc rozhodný skutkový stav.

VII. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora vyslovené závěry krajský soud rozhodl postupem podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správního orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, z níž by jí plynuly náklady, uvedená osoba ani nenavrhla přiznání práva na náhradu dalších nákladů, které by jí ve věci vznikly; soud proto rozhodl ohledně nákladů řízení, jak je uvedeno ve výrocích pod bodem II. a III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. 5. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu